

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο άειμνητος Θεόδωρος Δηληγιάννης είχε αρραβωνιαστεί κάποτε, στη νεότητά του, αλλά πολύ σύντομα βρέθηκε στην ανάγκη, για λόγους άγνωστων, να διαλύση τόν αρραβώνα του και να περάσει πειά τη ζωή του χωρίς έτερον ήμισυ.

Κάποτε λοιπόν, σε μιá έκδρομή που έκαμε, μαζί με μερικούς φίλους του και μερικές κυρίες, στην Όλιμπια, ήγειρε έπάνω στο γλέντι πρότσον υπέρ... του γάμου, συνιοτώντας θεομιά στους αγάμους της παρείας να σπεύσουν να παντρευτούν.

— Έσείς όμως γιατί δεν παντρευτήκατε, κύριε πρόεδρε; τόν ρώτησε ξαφνικά μιá κυρία της παρείας.

— Έπιμένετε να τó μάθετε; τής ειπε ο Δηληγιάννης. Λοιπόν, ήμουν κι' εγώ κάποτε αρραβωνιασμένος, αλλά όσο περνούσαν ή μέρες, τόσο πιο πολύ έζχανα τó θάρρος μου, ώσπου στο τέλος τó χάλασα με τήν καλή μου.

— Μά γιατί τó χαλάσατε;

— Όχι για τίποτα σοβαρά... Άπλούστατα, ή μέλλουσα σιμιά μου ήταν ήδη άρκετά εύτραφής και τó χειρότερο είχε μιá άπειριόριστη τάση προς λάχνισι, τή στιγμή που εγώ ήμουν πιο ισχνός από τώρα. Φαντασθήτε λοιπόν ένα μακαρόνι δίπλα σε μιá βαρέλλα. Αυτό ήταν που μ' έκανε ν' άμφιβάλλω άν θά μπορούσα να βαστάξω τά... βάρη του γάμου!...

Κάποτε πάλι, σε μιá προελογική συγκέντρωση, ενώ μιλούσε ο Δηληγιάννης στους φίλους του, ένας πιτσιρίκος ως δεκά χρονών, κατώρθωσε να μιη μέσα στην άβουσα και να προχωρήσει μάλιστα ως τó γραφείο του εκ. Προέδρου.

Ο Δηληγιάννης, μόλις τόν ειδε, διέκοψε τήν κουβέντα και τόν ρώτησε:

— Τί ζητάς εδώ έδώ μέσα, μικρέ;

Ο μικρός στην αρχή τάχασε και γύρισε για να φύγη. Φτάνοντας όμως στην πόρτα, έφώναξε μ' όλη του τή δύναμη:

— Κορδόναροος!...

Ός γνωστόν, τó κορδόνι ήταν τó έκλογικό σύμβολο του κόμματος του Δηληγιάννη, ο οποίος στο άκουσμα τής θριαμβευτικής αυτής έπικρημίας γύρισε κι' ειπε στους φίλους του:

— Τόν ειδατε; Είνε ένας γενναίος ψήφος του μέλλοντος!...

Η καθιέρωση του περιφήμου «κορδόνοιθ» ως σιμβόλου του Δηληγιαννικού κόμματος, έχει τήν έξής ιστορία:

Σε κάποια προελογική περίοδο ο Δηληγιάννης, μιλώντας από τόν έξώστη του σπιτιού του, τής όδου Ζήνωνος, ειπε μεταξύ τών άλλων ότι ο συνδυασμός του πρέπει να ψηφισθή γραμμική, εκ ο ρ ό ν ο. Οι όπαδοί του ένθουσιάζτηκαν με τή λέξη κορδόνι, τή βρήκαν πολύ έκφραστική και τή βροντοφωνούσαν πειά παντού.

Κι' ο ίδιος ο Δηληγιάννης έδωσε άργότερα τήν κάτση έξήγησι του κομματικού αυτού σιμβόλου:

— «Κορδόνι», ειπε, είνε ή διά νηματοφυγικού προϊόντος παράστασις του αξιόματός: «ή ισχύς έν τή ένώσει!»...

να μίν επέμβουν.

» Μην πητε λέξι, τούς φώναζε, μην κάνετε τήν παραμικρή κίνηση, γιατί άλλοιότικα θά θρωσθήτε και σεις τήν τύχη του!

» Κι' άμέσως ύστερα πυροβόλησα τρεις φορές έναντίον του προδότη, ο οποίος σωριασθηκε κάτω νεκρός.

» Τά λοιπά τά ξερετε. Τό σάσαμε κι' οι τρεις μας, άφίνοντας τόν προδότη βουτηγμένο στο αίμα του. Κάποιος ψαράς βρήκε κατόπι τó πτώμα του.

Ο Βαλτασάρ έσώπασε. Περιμένε φαίνεται να τόν δικαιολογήσω για τήν πράξι του. Έγώ όμως δεν άνοιγα τó στόμα μου να πω λέξι. Ίσως μάλιστα να ζωγραφίστηκε στην έκφρασι του προσώπου μου ή φρίκη, τήν όποια μου ειχε προξενήσει τó έγκλημά του, γιατί έξακολούθησε:

« Η έκτέλεσι του Σπινέλλι να είνε άραγε ή τελευταία έκτέλεσι προδότης τής ιδεολογίας μας; Ξέρουμε, από τó 1928, ότι ή Ίταλική κυβέρνησις είνε θαυμασία πληροφορημένη για τήν κάθε κίνησι μας. Χαφιέδες, σαν τόν Σπινέλλι, πουλήσαν στον Ντούτσε τó μυστικό τής επαναστατικής έστρατείας που σκοπεύαμε να επικήρυσουμε έναντίον του στα 1929. Έντεκα φίλοι μας συνελήφθησαν τότε και καταδικάστηκαν σε φυλάκιση από πέντε ως πενήντα χρόνων! Η φίλη μας όμως Μαρία Σιμονέτι άνεκάληψε τά όνόματα τών προδοτών, κι' έτσι μπορούσαμε στις 11 Ίουλίου 1929, να έκτελέσουμε» τόν χαφιέ Ντέ Πόλι.

» Έχουμε ακόμα έκτελέσει» τόν προδότη Βέτσι—Κάρφι και τόν σοφό, αλλά επανίδνοο άντεπαστατή νόμο Φερράρι... Τί τά θέλετε. Αυτή είνε ή έκτέλις άβου» δικαιοσύνη!...».

Αυτά μου ειπε ο Βαλτασάρ.

Νά πιστετε άραγε πραγματικά, πώς ή πράξις του ήταν νόμιμη, πώς ήταν τó όργανο τής Δικαιοσύνης:

Ποιός ξέρει;

Ποιός θά μπορούη πόν να εισόδησι στα άδυντα τής ψυχής ένός τρομοκράτου;».

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

(Από τά CHATIMENTS» του Β. ΟΥΓΚΩ)

Ώ πεθαμένοι! πητε, ποιός σάς σκότωσε, ποιá χέρια μπηξανε μέσ' στα στήθια σας τά δίκαια μαχαίρια; Και πρώτα έσένα, πώς σε λέν, που μέσ' στα σκότη πιά; — Θρησκεία.—Και σε σκότωσε; — Άλλοίμονο! ο παπιά! — Κι' έσάς; — Γνώση, μάς λένε, κι' άρετή, ντροπή, δικαιοσύνη.—Και ποιός σάς έσφαξε;—Η άμάθεια.—Κι' έσένα έμπιστοσύνη του κόσμου;—Ο δρωος.—Ω! κι' έσύ που μέσ' στο αίμα πλέεις; και κοιτεσαι κι' ούτε μιλάς, μά κι' ούτε που σαλεύεις; —Νόμο με λέν.—Κι' ό μπόγις σου;—Ο δικαστής!—Ω! φρίκη! Και σένα, γιγαντόσωμη, που μοιάζει κάποια νίκη και σούνα ο φαιότερανος τής κεφαλής σβουτός από τή λάσπη;—Αούστεραλις.—Σε σκότωσε;—Ο στρατός!

ΣΚΙΤΣΟ

(Του ΕΔ. ΡΟΣΤΑΝ)

Άν ήθελα, ό κόρη, τήν εικόνα σου μ' άγάτη περισσι να ζωγραφίσω, τούς όμορφους και μάγους χαρακτήρας σου θά γύρευα εούθς να σχηματίσω. Κι' άν μούλειτε τó χρώμα τó ροδόλευκο που δείχνει σαν άγνή τó πρόσωπό σου, άν μούλειτε τó χρώμα τó όλόχρυσο που είνε τó στολίδι τών μαλλιών σου, Τους κύκλους τών ματιών σου άν δεν έβρισκα με ποιá γραμμή αϊθέρια ν' άποδώσω, Ξέρεις με ποιόν τρόπο θ' άποφάσιζα τó σκίτσο μου αυτό να τελειώσω; Στόν κήπο τόν όλόδροσο θά πήγαινα κι' άμέσως ή ματιά μου θά ζητούσε να δη άν μέσ' στα λουλούδια όλόχαρη καμιά πεταλούδιτσα τριγυρνούσε. Κι' άφού τήν πεταλούδα στα δύο χέρια μου αγκιάλωτη, άπαλά τήν έκρατούσα με τρόπο τά φτερά της θά έχάδενα και χρώματα γλυκά θά άφαρνούσα. Και θάτρεχα όπισσι στην εικόνα σου, που μέσα στην καρδιά μου πάντα μένει, να έδωνα ζωή με τó χρωστήρα μου, παρθένα μου με λυκειά κι' άγαπημένη.

LAMENTO

(Του Μ. ΜΑΙΤΕΡΑΪΓΚ)

— ... Κι' όταν γυρίσει κάποτε ή ποθητή σου φίλη; — Ω! πές τής πώς περιμένα με τήν ψυχή στα χείλη. — Κι' άν με ρωτά και με ρωτά χωρίς να σταματάει; — Πές τής λογικά άδελφικά: Ίσως κι' αυτή πονάει; — Μά πού να πω πώς βρίζομαι σαν με ρωτήσει πάλι; — Δός τής τó δαχτυλίδι μου στο χέρι της να βάλη. — Και σαν μου πη: γιατί άδειανό τó σαλονάκι μένει; — Δείξ' τής τή λάμπα τή σβουτή, τήν πόρτα τήν κλεισμένη. — Και τότε — όμήμ! — για τή σιωπή τήν ώρα άν με ρωτήσει; — Πές τής πώς χαμογέλαγα από φόβο μη διακρύσει.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ

(Του Ρώσου ποιητού ΝΑΤΣΩΝ)

Μιά φορά στη μικρή κάμαρά της Χθές ακόμα στην ίδια μεριά έκαθόμαστε κάποια βραδεία όλη νύχτα έκαθόμουνα πάλι, μου μιλούσε γλυκά τήν καρδιά της και μούσβουτα γύρω κεριά έπλημμύριζε άγνή μιá χαρά. τά νεκρά της μου δείχνανε κάλλη. Τ' όμορφό της μικρό στοματάκι Με καρδιά γεμισμένη φαρκάκι τής χαράς ήταν μόνο φωλιά! —τρισάλλοι!—στη φριχτή σιγαλιά στο λευκό της, έγώ, τó χεράκι μοναχός, στα ψυχρά της χεράκια τά θεριά μου έκολούσα φιλά.

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

(Του ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

Γώρα πειά τά νειάτα πάνε!... Γίναν άσπρα τά μαλλιά Και τά δόντια μας σαπίσαν Με τά μαύρα γηρατειά. Δέν μιάς μένει πούλις χρόνος; Πειά τήν έξημ τούτη Γη! Γ' αυτό κλαίω και τόν Άδη, Τρέμ' ή δόλια μου ψυχή, Φοβερά τά Τάρταρα είνε Κι' όποιος μέσα τους περνά Είν' άδύνατο στον κόσμο Τούτον να Ξανάρθη πειά!

